

ZONDAG 7 AUGUSTUS 2022
19^E ZONDAG DOOR HET JAAR
Wijsheid 18,6-9 en lucas 12, 32-48

VERKONDIGING

Er zijn mensen die hun bril wel eens boven op hun hoofd zetten. Willen zij naar de wolken kijken of is het uit schrik dat de hemel op hun kop zal vallen? Zien zij daarmee iets wat mij ontgaat? Is hun blik wijder? Ik weet het niet. Eerlijk gezegd ziet het er altijd wat vreemd uit.

Lukas draagt ook een bril. Maar niet op zijn kop. Al vanaf het eerste begin van zijn evangelie voel je dat hij een dubbele focus heeft. Hij ziet heel kortbij en scherp. Hij ziet mensen die ongezien zijn. Arme mensen, mensen met groot verdriet, mensen aan de rand, zieken, melaatsen, lammen, herders, mensen die honger lijden, die naar de marge zijn weggedrukt. Ik stel mij de vraag hoe bij iemand zo'n gevoeligheid kan ontstaan. En het gaat dan niet enkel om een eerste medelijden, maar om een gevoeligheid die een beslissing teweeg brengt in iemands leven. Lukas zal uitdrukkelijk voor die mensen kiezen. Dat wordt bij hem een levenshouding, een vorm van geloven. Voor hen zoekt hij een boodschap die betekenis zal krijgen. Dat geldt voor nu en voor straks en later.

Met die speciale gevoeligheid komt noodzakelijkerwijze ook een andere vraag aan bod. De bekende Braziliaanse bisschop Dom Helder Camara stelde het destijds zo voor: 'Wanneer ik mijn voorkeur voor arme mensen uitspreek, verklaart men mij heilig. En als ik mij afvraag waarom er armoede bestaat, verklaart men mij voor communist'. Lukas staat vandaag ook stil bij zo'n redeneertrant. Hoe mensen omgaan met bezit, sluw, verstandig, listig, duister. En hij schetst wat bezit doet met mensen, hoe het de mensen kan inpalmen, hen doet inslapen en helemaal onvrij kan maken, hoe het hebzucht aanscherpt, je begint te verzamelen en je weet van geen ophouden, je schuren zijn nooit groot genoeg. Meester worden van de situatie en meester worden over mensen.

De gedachtegang van Lukas promoot eerst onbekommerdheid. Vogels en bloemen spinnen niet. De vader zal je wel geven wat je nodig hebt. En tegelijk focust hij op waakzaamheid, op ontvankelijkheid, op luisteren en zorg dragen voor de dingen van het leven. Want je bouwt geen huis op zand.

Lukas preekt niet en zit niet voortdurend te moraliseren. Hij zal je niet voorhouden wat je moet doen. Iedere mens zal zelf de keuze moeten maken: Met welke bril wil ik kijken naar de mensen en naar de wereld. En zal mijn witte of gekleurde bril toelaten het geheel te overzien.

De vele passages in het evangelie van Lukas over bezit, armoede en rijkdom moeten de mens helpen een voorkeur te ontwikkelen, een keuze te maken. Wacht je voor hebzucht. Je kan nu eenmaal je leven niet veilig stellen. Jouw grote schuren, morgen sterf je, of ze staan in brand. Waarvoor, voor wie heb je geleefd?

Lukas leert mij zien dat er een rechtstreeks verband is tussen de vraag omtrent het bezit en de betekenis van zijn evangelie. Wat ik doe met bezit en wat bezit doet met mij zal bepalen hoe ik mij gelovig situeer en wat ik mag hopen.

Hoe kijkt het evangelie naar menselijk bestaan. De mens die Jezus in het evangelie voorstaat is een mens die niet zomaar samenvalt met wie hij nu is. Zijn menselijkheid is geen status quo. Het zal vorm moeten krijgen, het hele leven door.

Er wordt gezegd: de mens is vrij geboren. Het is een halve waarheid. Is het niet zo dat menselijke vrijheid een moeilijke, veeleisende vrijheid is. Betekent het niet dat wij moeten loskomen van bepaalde denkbeelden, oordelen, opvattingen en gedragingen. Het betekent bijvoorbeeld dat wij ook in contact komen met mensen die ons vreemd zijn, soms onaardig, soms vijandig. Men zegt soms: de arme mens is vrij. En als het al gene leugen is, dan is het minstens een halve waarheid. Wie arm is, niet heeft, wie leeft uit de hand van een ander, is overgeleverd aan goodwill, soms aan medelijden, dikwijls aan oordelen. Wie rijk is, bezit heeft kan in bezit genomen zijn, maar kan ook vrij worden van dagelijkse zorgen en tijd krijgen tot overgave aan anderen.

Lukas schrijft wat hij ziet. Maar in alles wat hij ziet en schrijft en wil doorgeven komt de dubbele focus van zijn bril naar boven. Je kunt alleen maar verder kijken dan het hier en nu, wanneer er een leegte is, wanneer je ook met leegte leeft. Lukas zegt het ongeveer zo: wij bezitten niet wat wij zijn

en bezitten. Aan wie behoren wij toe ? Aan onszelf ? Aan onze partner, aan onze kinderen, aan ons land, aan onze gebruiken en denkbelden, aan onze arbeid en het werk van onze handen ? Sommigen – en dat zouden er wel eens heel veel kunnen zijn – zullen zich daarmee tevreden stellen. Hoe, wie en met wat wordt onze leegte gevuld. Een leegte die ruimte zal bieden waarin ik kan luisteren, en anderen met mij, en hopen de stem te horen van Wie mij dit leven toewijdt.

Abt Denis Hendrickx